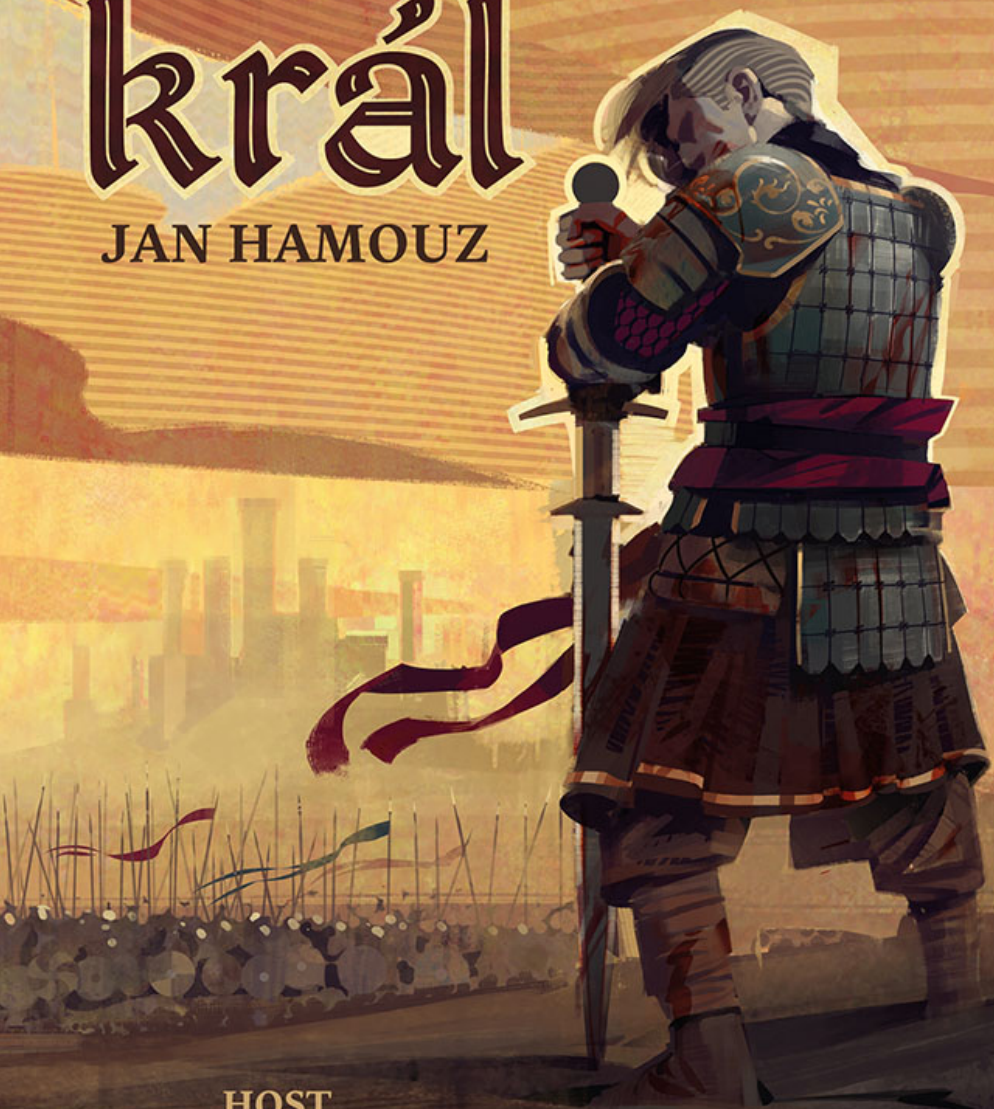

PTAČÍ SRDCE ❖ KNIHA PRVNÍ

Poloviční král

JAN HAMOUZ

HOST

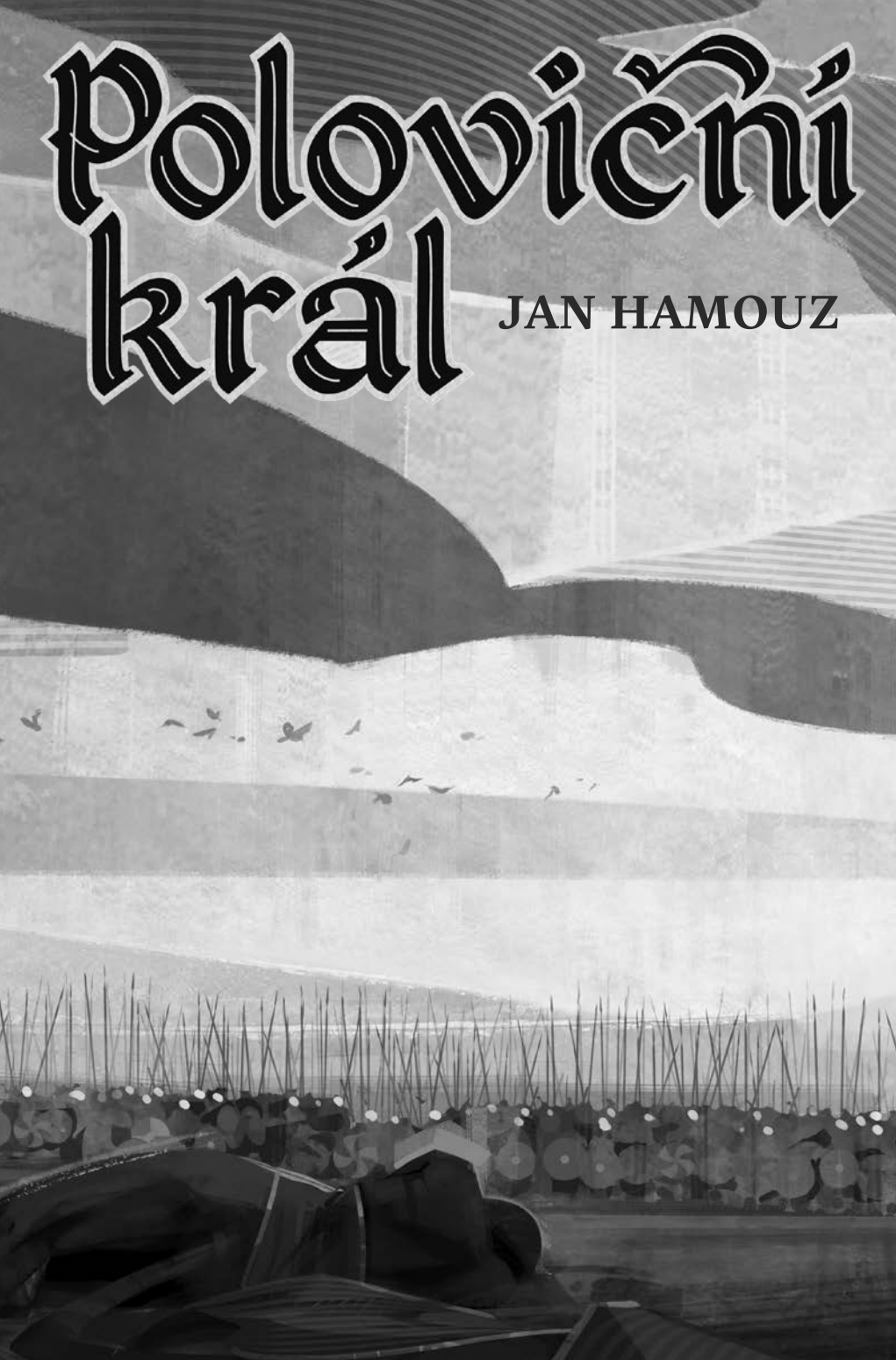
PTAČÍ SRDCE

⌘

KNIHA PRVNÍ

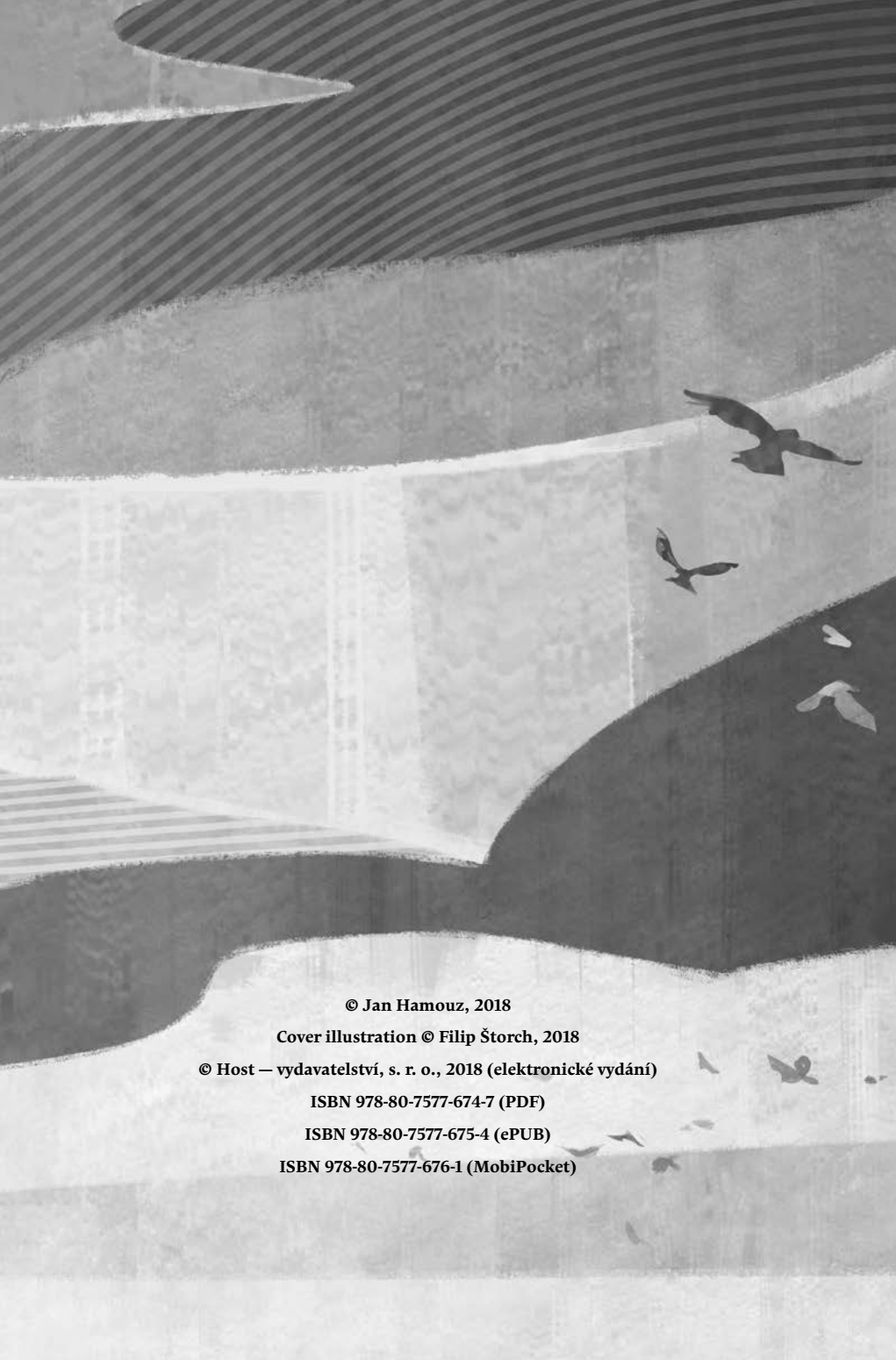
Poloviční král

JAN HAMOUZ

BRNO 2018

© Jan Hamouz, 2018

Cover illustration © Filip Štorch, 2018

© Host – vydavatelství, s. r. o., 2018 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-674-7 (PDF)

ISBN 978-80-7577-675-4 (ePUB)

ISBN 978-80-7577-676-1 (MobiPocket)

Věnováno mé ženě Tereze.

Nejen král může být poloviční,
i můj život bez tebe by byl takový.

Prolog

Tremlin Terocén nesnášel čekání. Jako král byl zvyklý, že je to vždy on, kdo nechává ostatní čekat. Ale někdy nebylo zbylí. *Kat aby to spral, kde je ten zatracený posel?* říkal si snad už posté. Vstal od provizorního oltáře, beztak se na modlitby nedokázal soustředit. Připjal si opasek s mečem a vyšel na čerstvý vzduch.

Všude stály válečné stany, povětšinou z dávno vybledlého plátna. Před nimi seděli muži, hovořili, pili, brousili si meče. Nesmáli se. Dobře věděli, že nepřítel, se kterým budou mít tentokrát co do činění, je jiný. Neznámý a hrozivý. Kdo jiný by dobyl Dódrad za jediné odpoledne? Ano, kníže Dured z rodu Karestů byl sice starý břídil, uměl se ale obklopit schopnými muži. Ti jsou teď nejspíš všichni na hromadě v jedné díře a Dured na nich leží jako třesnička na dortu.

Zpráva o pádu Bórzagánu zastihla Tremlina doma v Adalantě. Okamžitě dal svolat zemskou hotovost a bez otálení vyrazil. A teď byl tady, kolem dvacet tisíc mužů a hlavu plnou temných myšlenek. Nebe jeho náladu odráželo jako zrcadlo; olověná mračna

hrozila deštěm. Podle zvědů měl nepřítel mnohonásobnou přesilu. Tremlin se tak musel spoléhat jen na svou taktiku, příznivý terén a podporu bohů. *Sebelepší taktika však může být k ničemu, pokud má nepřítel mužů na rozdávání, napadlo ho. Kat aby to sprall!*

Každý den přijížděli noví a noví bojovníci, pořád jich ale bylo málo. A nepřítel se blížil.

Tremlin pomalu procházel táborem a kývnutím odpovídal na pozdravy. Myšlenkami ale bloudil jinde. *Kde se tu ti bastardi vzali? Tak kde?* Na západ od Bórzagánu se přece rozkládaly Nekončící písky. Pustina plná zakrslych skalisek, štěrku a hlavně slunce. Pokud byste někde nechtěli být, pak *tam*. Nelítostná poušť se táhla od severu k jihu napříč celým Západílem. Hodila se pouze k popravám. Rozpálené kamení a naprosté sucho zaručovaly smrt, o jakou nikdo nestál. Copak ti ďáblové žili uprostřed smrtonosné pouště? A pokud ne, pokud pocházeli zpoza ní, *jak* ji dokázali překročit? Jsou prý vysocí, velmi vysocí. A silní. Tak silní, že dokážou holýma rukama utrhnout člověku paži v rameni. O to by ale ani tak nešlo. Síla nesíla, ostrý meč a rychlý šíp se neptají, kolik kdo uzvedne. Žel bohům, tihle muži měli být rovněž skvělými bojovníky. A na to už se meč ptát musí.

Uvězněný ve svých obavách došel až k řece. Stál teď mezi dvěma hrady, Kopím a Štítem, spojenými vysoko nad jeho hlavou dřevěným můstkem. Před ním se přes hlubokou soutěsku klenul kamenný most směřující k bojišti. Věděl, že to bude právě tam, kde se bude rozhodovat. A věděl také, že ty parchanty musí za každou cenu udržet v Bórzagánu.

Na obzoru se objevil jezdec. Tremlin Terocén dlouze vydechl. *Sláva bohům. Už jsem myslel, že na samé čekání chcípnu.*

V králově stanu bylo plno. Nikdo nemluvil, všichni byli zamyšlení a v rukou svírali číše s rudým vínem. Čekalo se už jen na pána Busena z Železného Listu. Konečně vpadl do stanu.

„Omluv mé zdržení, králi. U pěti klacků... táborová strava mi zatraceně nesvědčí.“

Muži se zasmáli a nálada se trochu uvolnila, ne však na dlouho.

„Před chvílí dorazil posel výzvědného oddílu,“ pokynul král rukou k uprášenému muži, který vypadal, že dva dny nespal. „Pověz jim, cos řekl mně.“

Muž unaveně pokýval hlavou a napil se piva. „Nepřítel je velmi blízko. Táboří sotva tři míle odsud, u Tryšského lesa. Počet mužů odhadujeme na čtyřicet tisíc.“

To bylo méně, než Tremlin čekal, a přece o tolik víc, než by potřeboval. Mezi rytíři to zašumělo.

„Podle prvních zpráv se zdálo, že jich bude nejmíň sto tisíc. To je na tom výzvědný oddíl tak špatně, že se dokáže zmýlit o dobrou polovinu?“ pronesl nakvašeně jeden z pánů.

Posel zachoval klid, ale v jeho pohledu se mihlo podráždění. „To samozřejmě není, můj pane. Jejich hlavní voj zůstal hluboko v Bórzagánu a plení, co se dá. Zřejmě usoudili, že nemá smysl posílat sem víc než dvojnásobnou přesilu.“

„Tak to je... skoro dobrá zpráva,“ řekl někdo.

Tremlin pocítil záchvěv naděje. Pokud první útok odrazí, je velká šance, že odrazí i ty ostatní. Na cestě sem byly desetitisíce adalonských mužů. Kéž by měli víc času.

„Zdá se, že nepoužívají meče,“ pokračoval posel, když se znovu napil piva. „U nikoho z nich jsme je neviděli. Zato mají oboustranné sekery s hroty na koncích, válečná kladiva a u pasů dýky. A luky — dlouhé jako ty naše. Každý z nich má svůj štít, vysoký jako dvě třetiny muže. Pohodlně se za nimi skryjí celí, když pokleknou. Viděli jsme taky vozy a na nich podivné kovové válce. Připomínaly beranidla, ale to by nedávalo smysl — k čemu by jich měli tolik?“

„Kolik je *tolik*?“ ozvalo se drsně.

„Asi sto.“

„Tahle... beranidla — nebo co to ksakru je —, použili je v Bórzagánu, pane Rokto?“ zeptal se Tremlin jednoho z mužů.

„Ne,“ zavrtěl rytíř hlavou. „Chci říct, viděli jsme je, ale k čemu slouží, nevím.“

„Snad to nezjistíme ani my. Co dál?“

„Jejich zbroj je jednoduchá — železná přílbice, hrudní pláty z tvrzené kůže, chrániče loktů a kolen, také kožené.“

„Copak nemají drátěné košile?“ ozvalo se.

„Ne. Tedy... aspoň jsme je neviděli.“

„Ještě něco?“ zeptal se Tremlin.

„Ještě jsme viděli ty dřevěné věže, o kterých mluvil pán Rokta.“

Ano, ty jejich věže... Rokta, jeden z mála přeživších bórzagánských šlechticů, který se svou družinou uprchl do Adalonu, se o nich zmiňoval hned ve svém prvním hlášení. Nazýval je řídicí věže a měly sloužit nepříteli k organizaci bitvy. Tremlin o ničem podobném jaktěživ neslyšel. Pro jistotu ale hodlal vyčlenit několik desítek lučištníků, kteří se pokusí zapálit je šípy. Nechtěl ponechat nic náhodě.

„To je tedy všechno?“

„Víceméně ano, Veličenstvo.“

„A co katapulty, trebuchy?“ zeptal se Busen z Železného Listu.
„Určitě vyslali zvědy. Naši chlapci sice nic nehlásili, ale to znamená, že jim neproklouzli. Naši palisádu museli vidět. Já být na jejich místě, pokusil bych se ji zbourat z dálky.“

Tremlin tázavě pohlédl na posla.

„Nic takového jsme neviděli. Jak jsem řekl: jen podivné válce a věže, jejichž účel nechápeme.“

Busen zamručel a pokýval hlavou.

„Nuže dobrá.“ Tremlin zvýšil hlas. „S bitvou můžeme počítat pozítří, zítra se ti zmetci nejspíš přesunou sem. Teď, když známe jejich počet, můžeme konečně doladit poslední detaily.“

Nechal na stole rozvinout pruh jemné kůže. Byl na něm namalovaný jednoduchý plánec okolí i s rozmístěním adalonských jednotek. Tremlin nad ním stál s ostatními veliteli včera a den předtím také. *Opakování je matka moudrosti, říkávala moje moudrá*

matka. Muži udělali kruh. Král vytáhl dýku a hrot přiložil k jednomu z tmavých čtverců. „Já budu tady.“

Od rána pršelo. Kapky bubnovaly na ocel přílbice a stékal Tremlinovi po tvářích. Bylo chladno. Takhle svinské počasí v polovině léta nepamatoval. Stál na jedné z věží Štítu, obklopen lučištníky, a díval se přes řeku na šikující se čtyřicetitisícovou armádu nepřítelů. Měl pocit, že koberec mužů, rozdělený do čtverců, nebere konce. Z věže měl výtečný výhled jak na adalonskou, tak bórzagánskou stranu řeky. Cítil nepříjemný tlak v břiše, ale věděl, že přejde, jakmile bitva začne.

Zas a znovu přemítal, zda mohl něco udělat jinak. Lépe. Dospěl k závěru, že ne. Vyždímal z tohoto místa, co se jen dalo. Do Adalonu se ti parchanti nikdy nedostanou.

Těžko si představit lepší místo pro boj, pokud měl člověk proti sobě přesilu — hranici mezi Adalonem a Bórzagánem tvořila řeka Hraniční, která bouřila na dně skalnatého kaňonu. Byl hluboký a úzký sotva šest sáhů. Dlážděná silnice, spojující hlavní města Dódrad a Adalantu, vedla přes starý kamenný most, široký pro dva povozy vedle sebe. Na adalonské straně ho po staletí strážily dva hrady. Ten most byl jednou z mála cest k nim. Větší část hranice mezi oběma zeměmi tvořily hory, neprostupné lesy a močály, a postupující armádě tak zbývaly jen dvě možnosti: dostat se do Adalonu přes Starý most, který bránila Tremlinova armáda, nebo objet Mezimračné hory daleko na severu. To ale bylo mnoho set mil.

Samozřejmě si vybrali most, vyjebanci, pomyslel si teď Tremlin. Je na hlavní silnici k nám, navíc o severní cestě nejspíš nemají ani potuchy — pokud jim o ní neřekl někdo z Bórzagánu. Jak by to ale udělal? Ti divoši musí mluvit nějakou příšernou hatmatilkou. I přesto poslal na pomoc Severní Strážnici oddíl čítající téměř pět tisíc mužů, čistě

pro případ. Ubránit most by mělo být jednoduché i proti přesile. Snad nad nimi bohové podrží ochrannou ruku.

Tremlinova taktika byla prostá — luky. Dnes nebojují o čest a slávu. Dnes bojují o most. O ten zpropadený most. Řeka je jejich spojencem. Je to nejsilnější adalonský voják. Tremlin pohlédl dolů z věže na své vojsko a pocítil uspokojení. Podél řeky se na adalonském břehu táhla mohutná palisáda ze smrkových kmenů, přiléhající k oběma hradům. Dosahovala výšky pěti sáhů a na její stavbě pracovaly po několik týdnů tisíce mužů. Za palisádou stálo pětipatrové lešení obsazené lučištníky. Celé to připomínalo obrovské vosí hnízdo. V dřevěné stěně zely v pravidelných vzdálenostech malé otvory. U každého stál střelec s plným toulcem. Další tisíce mužů stály za palisádou na mokré zemi a každý svíral v ruce dlouhý luk. Celková síla patnáct tisíc lučištníků. Tolik jich v jedné bitvě svět nikdy neviděl. Mnozí muži se bouřili, že se mají z bojovníků stát pouhými střelci, že mají odložit meč a vzít do ruky kus ohnutého dřeva, ale nebylo zbylí. *K čemu by nám dnes byly meče?* pomyslel si Tremlin. Jejich úkolem bylo nepustit nepřitele na most.

Náhle se nahlas uchechtl, až se po něm několik mužů ohlédlo. Strach a nejistota na okamžik zmizely. *Vždyť oni se sem nemůžou dostat! Aspoň ne v nebezpečném množství. Většinu zabijou naše šípy a o zbytek se postará Falid a řeka. Ty, co se přeče jen dostanou přes most, smetou těžkooděnci. A já s nimi. Král nesmí zůstat pozadu.*

Nepřítel se konečně zformoval. V dálce zapištěly rohy.

Tremlin se znovu rozesmál. „Zdá se, že troubí na rohy zvířat, kterým prve uřízli koule, což, chlapci?“ Lučištníci se zasmáli, moc upřímně to ale neznělo.

Tremlin předpokládal, že teď přijde okamžik, na který čekal několik týdnů — posun nepřátelských lučištníků na hranici dostřelu. Při představě nebe zčernalého tisíci šípů ho nepříjemně zamrazilo. *Zatímco se ale jejich šípy budou neškodně zabodávat do naší palisády, pomyslel si, jejich muži budou umírat v kovovém dešti.*

Jeho představa se nenaplnila. Místo mužů se pohnulo několik desítek vozů. Déšť zesílil a zvedl se chladný vítr. Ve vzduchu bylo cítit bahno a mokrou trávu.

Viděli jsme taky vozy a na nich podivné kovové válce, vybavil si vyvědačova slova. Připomínaly beranidla...

Tremlin žádné válce neviděl; vozy měly dřevěné střechy i bočnice. Nervózně přešlápl.

Jak se vozy po travnaté planině pomalu šinuly k Hraniční, zmocňovala se Tremlina nejistota. Olízl si suché rty. *Proč nemíří k mostu, u Krenovy prdele? Jedou rovně, ale to přece dojedou jen k soutěsce. To nedává...*

Jeho myšlenky přerušil nový pohyb v nepřátelské armádě; to se hnuly dřevěné věže na kolech. Mohly být vysoké dobrých deset sáhů. Kromě přední stěny obité prkny nebyly nijak chráněné. Vypadaly skoro jako typické adalonské obléhací věže, ale co by tak za řekou chtěly obléhat? Tremlin nerozuměl ničemu a dohánělo ho to k šílenství. Jak se dřevěná monstra blížila, tlačena spřežením mohutných volů s hřbety chráněnými lesknoucím se brněním, sílil tlak v královském břiše. *Měl jsem se vysrat, pomyslel si s hořkým pousmáním. Před bojem to ale nikdy nešlo.*

Znovu se zadíval na vozy, které už byly skoro u soutěsky. Ať už v nich bylo cokoli, byl si jistý, že s tím nechce mít co do činění. „Zápalné šípy, hned!“ křikl.

Voják za ním zvedl červenou vlajku. Vzápětí se objevila vlajka i na věži sousedního hradu.

„Zápalné šípy!“ ozývalo se v nejvyšším patře lešení a lučištníci začali zapalovat hroty ovázané koudelí máčenou ve smůle. Brzy nato se ozvalo syčení a na obloze se objevily první šedivé oblouky. Šípy dopadaly na střechy vozů, vzdálených teď nějakých padesát sáhů. Déšť byl ale vydatný, a navíc dřevo chránící vozy zřejmě důkladně namočili. Šípy jeden po druhém uhasínaly, aniž napáchaly nějaké škody.

„Kat aby to spral!“ ucedil Tremlin a zlostně si odplivl. „Musíme pozabíjet ty voły. Střelci, co vidí!“

Žlutá vlajka se zatřepotala ve větru. Z okének vylétly první šípy a zem kolem vozů se naježila. Některé z šípů zasáhly cíle, ale větší na neškodně sklouzla po kovových střeších, které si voli nesli na zádech. Ti zkurvysyni mysleli na všechno. Jen dva tři šípy skončily v hrudích zvířat. Ta zlostně zabučela a trhla sebou, šlapala však dál, jak je ostatní voli táhli dopředu.

Nebe zčernalo dalšími mračny šípů.

Pár vozů uvízlo ve výmolech naplněných vodou, dva byly nakonec zastaveny adalonskými lučištníky, ale většina dorazila k okraji kaňonu.

Další a další šípy se teď zabodávaly do nebohých volů a ti umírali jeden po druhém. Zoufale u toho bučeli a Tremlinovi jich bylo skoro líto. Zvířata ale svůj úkol splnila.

A teď bude co, u všech rohatých? Tremlin shlížel na ty veliké dřevěné bedny na kolech, na jejichž střechy dopadaly stovky dešťových kapek, a nevěděl, co si o nich myslet. Za nimi se pomalu ploužily věže, vysoké a přízračné, nahánějící hrůzu. Vypadaly jako nějaké vychrtlí obři s usekanýma rukama a nohama. Most byl opuštěný, nikoho nezajímal, stál tam rozkročený nad řekou, tichý jako hlína. Toho jediného, co tu bylo k bránění, si nikdo nevnímal. Tremlin chápal, že nepřítel hodlá zaútočit na palisádu, proč by jinak stál naproti ní? Jak to ale chce udělat, si neuměl představit, ani kdyby se na tisíc kusů rozkrájel. Třásl se mu ruce. Sevřel jílec a to trochu pomohlo.

A potom se znovu ozvalo vzdálené pištění rohů. Neslo se přes pláň, proplétalo se mezi provazy deště, dokud nedosáhlo řeky. Přední stěny beden se s prásknutím vyklopily a objevila se ústí černých železných válců. Nejspíš těch, o kterých mluvil posel.

Ale k čemu zatrace...

A teď už šílené hřmění rve Tremlinovi uši a vzduch se chvěje ve vlnách. Palisáda se na mnoha místech rozletěla na třísky a celá konstrukce se otřásla. Kusy rozdrčených kmenů smetly stovky nic netušících lučištníků stojících vzadu. Z ústí válců se vyvalily chvosty dýmu. Tremlinova duše se scvrkla a ochromila ho hrůzostrašná

představa, že na jeho armádu udeřili bohové. Muži na lešení řvali a snažili se sešplhat po žebřících. Stěna z klád se za ohlušujícího praskotu hroutila do podivného churavého tvaru připomínajícího shrbeného starce o holi.

Plocha za palisádou byla pokrytá mrtvými těly, roztrhanými tak, jak to Tremlin ještě nikdy v životě neviděl. Alespoň ne po útku lidí. Čarodějnice by to snad dokázala, ta tu ale nebyla. Ze všech stran se ozývalo nelidské kvílení raněných plazících se v blátě. Krev se vpíjela do země.

Preživší střelci zírali na dílo zkázy, někteří padali na kolena a třásli se.

Tremlin se přinutil odtrhnout pohled od změti dřeva a lidských těl a podíval se za řeku. Strnul. Dřevěné věže dorazily k hraně útesu a teď se pomalu sklápěly nad hlubokou soutěsku jako ruce nějaké obrovské loutky zavěšené na lanech. A tam vzadu?

Čtverce halekajících mužů běží přes pláň. Míří k věžím, teď už vlastně k mostům... Jejich konce měkce dosedly na adalonský břeh a prkenná stěna se stala podlahou. *Náš nejsilnější voják padl*, prolétlo Tremlinovi hlavou. *Bohové, to nemůže být pravda...*

„Střelci, co nevidí,“ téměř zašeptal, ochromený tím, co se dělo. K rozkazu měla jeho slova daleko. *Zatraceně!*

„Střelci, co nevidí!“ zařval nakonec a v roztřesených rukou vojáka se objevila modrá vlajka. „A pěchota! *Hned!*“ Modrou následovala bílá. Mezitím začaly déšť pročešávat šípy, nejprve jaksí neochotně, pak ale síť z nich utkaná houstla, jak se zbylí lučištníci vzpamatovávali. Nepřátelští vojáci se v běhu káceli a padali jeden přes druhého.

Tak! Tak je to správně! Tremlin bral dřevěné schody věže po dvou a během chvíle stanul na mokré hlíně před hradem. Muži z jeho družiny k němu právě dobíhali s tasenými meči. Půda pod botami čvachtala.

„S tímhle jsme nepočítali, chlapi!“ zahřímal Tremlin a cítil, jak se mu agarheny v tvářích rozpletly. „Ale co naděláme. Bušte do nich vši silou, bohové jsou s námi!“

Na víc nebyl čas, protože přes provizorní mosty se s dupotem hrnuli první vojáci.

„Bohové jsou s námi!“ buráceli Adalonští a vyrazili.

Kat aby to spral! Byli velicí. Tremlin měl srdce až v krku. *Jsou mnohem vyšší než já, u bohů!* Byli divocí. Tmavá kůže a dlouhé vlasy a vousy, teď zplihlé deštěm. Ze spánků jim trčely kostnaté výrůstky — něco jako růžky — dlouhé nanejvýš dva palce. Měli široká ramena a pracky jako lopaty. V nich svírali dvojsečné sekery s hroty na koncích a zpívali jakýsi děsuplný chorál. Cenili zuby a hnali se na ně, jako kdyby vůbec neznali strach. Proplétali se mezi polámanými kládami. Řvali. Teď se jeden z nich schválně říznul sekerou do tváře a zamával jí nad hlavou. Druhý se říznul do hřbetu ruky. Třetí do předloktí. Co bylo tohle za dábly? Ale nebyl čas o tom přemýšlet. Byli tu.

Tremlin viděl, jak se první z jeho mužů vrhl na jednoho z nepřátel. Rozmáchl se vši silou mečem, ale muž jeho úder odrazil toporem sekery jako nic a vrazil mu její hrot do břicha. Kopnutím se zbavil mužova těla, vyrazil hrdelní výkřik a hnal se na dalšího.

Tremlin popošel kupředu. Jeho první protivník se na něj vrhl zdánlivě bezhlavě a máchl vodorovně sekerou v úrovni jeho hlavy. Tremlin se sehnul, ale sekera se okamžitě napřáhla k dalšímu úderu. Ten chlap měl neuvěřitelnou sílu. Ale i Tremlin měl sílu. A ne ledajakou. Byl král, nositel agarhenů. Protivník zaútočil shora na jeho hlavu a Tremlin mu nastavil meč. Ocel zazvonila, jak se zbraně zaklesly, a adalonský král se pod tím úderem celý otřásl; přenesl se mu z rukou až do pat. Uvolnil čepel a rychlým seknutím otevřel muži před sebou podbříšek těsně pod okrajem hrudního plátu. Muž zaúpěl, upustil sekeru a chytil se za břicho. Tremlin se s ním dál neobtěžoval. Otočil se a sotva stihl uhnout před letícím oštěpem. Zbraň prosvištěla těsně kolem něj a srazila Adaloňana za ním. Útočník nelenil a s klením znovu bleskurychle udeřil.

Pohybovali se neuvěřitelně rychle a sekeru používali nejen k sekání, ale i k bodání. Měla topor delší než Tremlinův meč, a tak byl ten vyjebanec nepříjemně daleko. Tremlin taktak uhnul před

lesknoucím se hrotem. Ťal po rukou, které sekeru svíraly. Muž zařval a rozevřel prsty. Vzápětí mu Tremlinova čepel proklála hrdlo. Zabublalo to, vytryskla krev a muž padl do bláta. A hned tu byl další. Tremlin sotva vnímal bojovou vřavu, která zuřila kolem něj. Všude řinčela ocel, muži řvali, vyli, kvičeli jako prasata. Pod nohama se mu pletly kusy dřeva a zem byla kluzká deštěm a krví. Nebyl čas ani se rozhlédnout. Nevěděl, kdo vítězí, ačkoli si to dokázal domyslet. *On* byl schopen s nimi bojovat, ale ostatní? Obyčejní vojáci? Těžko. Byl udýchaný a všechno ho začínalo bolet.

Nastavil meč dalšímu úderu. Obzvláště tvrdému. Meč mu vylétl z ruky a zabodl se o kus dál do hlíny. Muž před ním zařval a napřáhl se. Tremlin uhnul před jeho výpadem, pak před druhým. Potom mu kolem hlavy zasvištěl šíp a zabodl se muži do oka. Nepřátelský válečník se s chroptěním skácel. Tremlin vyrazil ke svému meči, ale cestu mu zastoupil další z nich.

„Kurva!“ ucedil král.

Sehnul se a vytrhl mrtvému sekeru z rukou. Byla dobře vyvážená, ani těžká, ani lehká. Muž před ním byl o chlup menší než ostatní. Tremlin se rozmáchl sekerou a srazil ho k zemi. Jeho protivník byl mladý. A slabý. Druhou ranou král přepůlil topůrko, které mu mladík nastavil, a zasekl mu čepel do lebky. Vytrhl ji a rychle se rozhlédl. Měl jen chvíli.

Přes mosty se sem hrnuli další nepřátelé, ale potrvá ještě pár okamžiků, než přelezou trosky palisády. Tremlinovi ztěžkla sekerka v rukou. Z oblohy padaly kapky jako hrachy a vítr se do něj opíral. Hruď se mu dmula námahou, svaly ho pálily a z pachu krve a moči se mu zvedal žaludek. Kolem něj bojovali poslední z jeho mužů. Bylo vidět, že přes kamenný most — přes to jediné, co měli dnes ubránit — se sem valí nepřátelé na mohutných, silných koních. V rukou měli oštěpy, které metali po jeho zbylých mužích. Jejich rány byly přesné a prudké. Adalonská armáda se hroutila.

Jak jen jsi na tom, Falide? vzpomněl si Tremlin konečně na syna. *Tady to stojí za Krenovo hovno...* Šla mu hlava kolem. Celá jeho taktika se zhroutila. Bitva zuřila půl hodiny a jemu zbývala sotva třetina

mužů. *Ach, bohové...* Náhle se mu zdálo, že slyší dunění kopyt. Zem se chvěla pod nohama. Opatrně se ohlédl a srdce mu poskočilo. To je přece Otras z Urvalu! A Inril z Kamenova! Jasně poznával barvy na jejich praporecích. Hnali se k mostu v čele několika stovek rytířů na koních. Tremlin se zasmál, zuby zazářily v obličejí pokrytém krví a blátem.

„Tak jste to přece stihli, holomci! Sláva vám!“ zařval a vytrhl meč ze země. Nová síla se mu vlila do žil. Sledem rychlých úderů zabil tři rohaté, kteří se k němu mezitím přihnali — jednomu stál hlavu, až krev vysoko vytryskla, druhému rozpáral břicho a třetímu probodl hrudník. Ohlédl se, aby zjistil, jak daleko jsou posily. A uviděl, jak se rytíři na koních zničehonic stáčí do strany. *Co to ksakru...* O co jim jde, pochopil vzápětí, když se adalonští rytíři za hlasitého třesku srazili s početnou skupinou nepřátel, která se sem hrnula od severu. Muž v jejím čele vypadal jako jeden z nepřátel, ale zároveň měl Tremlin pocit, že ho už někde viděl. *Ale kde se tady vzali? Kde se tady kurva vzali? Kde se vzaly stovky bojovníků na naší straně hranice?* Tremlinovi docházely síly. Když se v jednu chvíli na vteřinu rozhlédl, zjistil, že je sám. Úplně sám. Všude kolem se válely mrtvoly jeho mužů. *Kat aby to...* Když mu sekera rozťala koleno, zařval jako zvíře. Vzápětí se mu ostří zabořilo do břicha. Měl sice kroužkovou košili, ale rána ho srazila na záda, zlomila mu několik žeber a vyrazila mu dech. Helmice mu sklouzla z hlavy. Tremlin se válel v bahně, slintal, vydával podivný, směšný zvuk a hlava se mu točila. Pak ho někdo tvrdě nakopl do spánku a on ztratil vědomí.

Falid Terocén počítal s tím, že bude čekat přinejmenším několik hodin. Hodlal vyrazit, teprve až se vrátí posel se zprávou, že většinu nepřátelské armády pobili otcovi lučištníci. To se mohlo, ale také nemuselo stát. Čert věděl, kolik mužů poženou na smrt k mostu, než se stáhnou a pokusí se vymyslet jiný plán. Těžko se